

Tudi Hudnik poskuša, da bi nekako legel. Toda komaj je glava pod prsmi, se že oglasi naduha — saj revež včasih še v postelji ne najde miru... Strašna noč bo! A nič ne de: tudi oni tam bo trpel zraven, naj se še tako dela, kakor da leži na pernici. Za vsak slučaj pa se le tudi Hudnik nekako pritrdi na brv.

In potem pride noč, noč črna in ledena in brezkončno dolga...

(Dalje prihodnjič.)

D. D.:

IZ MEGLE V LUČ.

Dan je bil mrtev,
poln megle in mrakov.
Moja duša si je želela
preko temnih gozdov,
preko pustih pótov
v bogata mesta,
kjer široka je cesta
in polna življenja.

Tam se pari sprehajajo
v lepih večerih,
kjer jih opajajo
mehke dišave,
kjer jih osvajajo
sladke izkušnje —
do sladkega greha.

Tja je moja duša hotela.

Prišel večer je.
Zvonovi mogočni

so zadoneli,
pesem zapeli
o zlatem klasu,
pisanem polju,
o gozdu zelenem
in o dekletu rdečih lic.

Takrat raztrgale
so se megle
in mrakovi,
in novi so dnovi
mi kazali pot.
Moja duša ni bila
več suženj mrakov,
bila je vulkan,
zmetala kaménje
in lavo na stran,
a sama zletela
je kakor feniks —
v ta svetli dan.

